

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 listopada 2012 r.,
sprawy L.T.
skazanego z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 20 grudnia 2011 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 25 sierpnia 2011 r.,

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B., spółka partnerska 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu;**
- 3. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 20 grudnia 2011 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 25 sierpnia 2011, którym L.T. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę, w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść L. T. wniósł jego obrońca i, zarzucając: „1) rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk polegające na niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacyjnego obrońcy,

dotyczącego naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci przepisu art. 14 § 1 kpk w zw. z art. 413 § 2 kpk (punkt 1 w apelacji), bowiem rozważania sądu odwoławczego odnośnie powyższego zarzutu apelacyjnego mają charakter lakoniczny, odbiegają od rzetelnej oceny o czym świadczy treść pisemnego uzasadnienia wyrok Sądu Okręgowego (s. 8 uzasadnienia) co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę toku rozumowania sądu odwoławczego, w sytuacji gdy obowiązkiem sądu odwoławczego jest przedstawienie, w pisemnych motywach wyroku, powodów nieuwzględnienia zarzutów apelacji, przy czym prezentowane rozważania nie mogą ograniczać się do ogólnych stwierdzeń, 2) rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk polegające na niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacyjnego obrońcy, dotyczącego naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci przepisu art. 424 § 1 pkt 2 kpk (punkt 2 apelacji), bowiem rozważania sądu odwoławczego odnośnie powyższego zarzutu apelacyjnego mają charakter lakoniczny, sprowadzają się do stwierdzenia, że przyjęcie przez Sąd Rejonowy z góry powziętego zamiaru oskarżonego zostało wskazane bowiem taki zamiar został oskarżonemu przypisany w części dyspozytywnej wyroku sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy obowiązkiem sądu odwoławczego jest przedstawienie, w pisemnych motywach wyroku, powodów nieuwzględnienia zarzutu apelacji, przy czym prezentowane rozważania nie mogą ograniczać się do ogólnych stwierdzeń, 3) rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk polegające na dowolnej ocenie dowodów przeprowadzonych w przedmiotowej sprawie przez sąd odwoławczy, w konsekwencji dokonanie na ich podstawie przez Sąd Okręgowy odmiennych ustaleń faktycznych w porównaniu do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy odnośnie kwestii określenia czasu, w którym oskarżony miał dokonać zapłaty za zamówiony towar, w sytuacji gdy sąd odwoławczy w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia zaakceptował stanowisko sądu pierwszej instancji co do ustaleń faktycznych w tym zakresie, co ma wpływ odnośnie tego czy i kiedy oskarżony miał z góry powzięty zamiar oszukania spółki J.”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuj.

Kasacja obrońcy L. T. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk. Sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie z tego tytułu stosownego wynagrodzenia.

W związku z pierwszym zarzutem stwierdzić trzeba, że Sądy obu instancji, w oparciu o niekwestionowaną dokumentację dotyczącą dwóch transakcji, trafnie przyjęły, że zachowania L. T., wypełniające ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, miały miejsce w dniach 14 i 28 kwietnia 2008 r., o czym świadczą wystawione faktury (k 274-278), co nakazywało ustalenie czasokresu czynu od 14 do 28 kwietnia 2008 r. a nie od 17 do 29 kwietnia 2008 r., jak błędnie to ustalono w toku postępowania przygotowawczego i co zostało ujęte w zarzucie aktu oskarżenia. Takie postąpienie Sądu Rejonowego, zaaprobowane przez Sąd Okręgowy, nie było wyjściem poza ramy aktu oskarżenia. Wobec tego nie doszło do naruszenia zasady skargowości, gdyż czyn przypisany ówczesnemu oskarżonemu mieścił się w ramach tego samego zdarzenia historycznego, które zostało określone w akcie oskarżenia. Tak też, trafnie, ocenił tę sytuację Sąd Okręgowy, o czym jednoznacznie świadczy treść uzasadnienia wydanego orzeczenia na stronie ósmej.

Nietrafny jest również zarzut drugi kasacji, gdyż lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego, sporządzonego w tej sprawie, jednoznacznie świadczy, że spełnia ono wymogi określone w art. 424 § 1 kpk. Nie jest to dokument wzorcowy, na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego orzeczenia, ale z całą pewnością zawarte są tam rozważania, które pozwalają przyjąć, że Sąd Rejonowy zasadnie ustalił po stronie oskarżonego L. T. „z góry powzięty zamiar”. Sąd Okręgowy przekonująco wywiódł w uzasadnieniu swego orzeczenia (s. 7), że Sąd Rejonowy w sporządzonym uzasadnieniu wykazał istnienie takiego zamiaru (s. 8-11).

Nie można również podzielić stanowiska obrońcy, wyrażonego w trzecim zarzucie, że Sąd Okręgowy dokonał, w części, odmiennych ustaleń niż Sąd Rejonowy i dopuścił się w związku z tym naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk. Sąd Okręgowy, z odwołaniem się do dokumentów (k-278), ustalił daty wpłat w dniach 11 i 14 kwietnia 2008 r., ale, dzieląc pozostałe ustalenia Sądu

Rejonowego, wynikające z poprawnie ocenionych przez ten Sąd dowodów, trafnie przyjął po stronie L. T. zamiar oszukania firmy J.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy, uznając wszystkie zarzuty kasacji za oczywiście bezzasadne, orzekł jak w postanowieniu.